

Cauza C-111/05

Aktiebolaget NN împotriva Skatteverket

(cerere de pronunțare a unei hotărâri
preliminare formulată de Regeringsrätten)

„A șasea directivă TVA — Livrare de bunuri — Articolul 8 alineatul (1) litera (a) — Cablu din fibre optice care leagă două state membre situat parțial în afara teritoriului comunitar — Competență fiscală a fiecărui stat membru limitată la lungimea cablului instalat pe teritoriul său — Neimpozitarea părții situate în zona economică exclusivă, pe platoul continental și în marea liberă”

Concluziile avocatului general P. Léger prezentate la 14 septembrie 2006 . . . I - 2701
Hotărârea Curții (Camera a treia) din 29 martie 2007 I - 2724

Sumarul hotărârii

1. *Dispoziții fiscale — Armonizarea legislațiilor — Impozite pe cifra de afaceri — Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată — Livrarea de bunuri*
[Directiva 77/388 a Consiliului, art. 5 alin. (1)]

2. *Dispoziții fiscale — Armonizarea legislațiilor — Impozite pe cifra de afaceri — Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată — Livrarea de bunuri*
[Directiva 77/388 a Consiliului, art. 8 alin. (1) lit. (a)]
3. *Dispoziții fiscale — Armonizarea legislațiilor — Impozite pe cifra de afaceri — Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată — A șasea directivă — Sferă de aplicare teritorială*
[Directiva 77/388 a Consiliului, art. 2 punctul 1, art. 3 și art. 8 alin. (1) lit. (a)]

1. O operațiune care privește livrarea și instalarea unui cablu din fibre optice care leagă două state membre și este situat parțial în afara teritoriului comunitar trebuie să fie privită ca o livrare de bunuri în sensul articolului 5 alineatul (1) din A șasea directivă 77/388 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2002/93, atunci când, ca urmare a probelor de funcționare efectuate de către furnizor, cablul va fi transferat clientului, care va putea dispune de el în calitate de proprietar, prețul cablului propriu-zis va reprezenta o parte în mod evident preponderentă din costul total al operațiunii respective și serviciile furnizorului se vor limita la instalarea cablului, fără a-i modifica natura și fără a-l adapta nevoilor specifice ale clientului.

domeniul de aplicare a articolului 5 alineatul (1) din a șasea directivă. Într-adevăr, în primul rând, din articolul 8 alineatul (1) litera (a) din aceasta rezultă că un bun corporal poate face obiectul unei instalări sau al unei asamblări, cu sau fără realizarea unei funcționări de probă de către furnizor sau în numele său, fără ca operațiunea să își piardă calificarea de „livrare de bunuri”. În al doilea rând, această dispoziție nu face distincție între modurile de instalare, astfel încât încorporarea în sol a unui bun mobil nu trebuie în mod necesar să fie legată de noțiunea „lucrare de construcții” în sensul articolului 5 alineatul (5) din directiva menționată.

(a se vedea punctele 34, 35 și 40 și dispozitiv 1)

Faptul că livrarea cablului respectiv este însoțită de instalarea acestuia din urmă nu este în contradicție, în principiu, cu faptul că operațiunea face parte din

2. Articolul 8 alineatul (1) litera (a) din A șasea directivă 77/388 privind armonizarea legislațiilor statelor membre refe-

ritoare la impozitele pe cifra de afaceri trebuie să fie interpretat în sensul în care competența de impunere a livrării și a instalării unui cablu din fibre optice care leagă două state membre și este situat parțial în afara teritoriului comunitar revine fiecărui stat membru, proporțional cu lungimea cablului care se află pe teritoriul său, atât în ceea ce privește prețul cablului propriu-zis și al restului materialului, cât și în ceea ce privește costul serviciilor legate de instalarea acestuia din urmă.

trebuie recunoscută fiecărui stat membru pentru partea de cablu instalată pe teritoriul său.

(a se vedea punctele 45-47 și 50 și dispozitiv 2)

Este adevărat că, pentru a fi operațională, o normă conflictuală trebuie să permită atribuirea competenței fiscale pentru a supune o operațiune la plata taxei pe valoarea adăugată numai unuia din statele membre vizate. În acest sens, atunci când bunul face obiectul unei instalări, livrarea nu se consideră a fi realizată, în principiu, decât pe teritoriul unui singur stat membru și, atunci când instalarea bunului constă în incorporarea sa în sol, locul acestei încorporări determină statul competent pentru a taxa livrarea. Aceasta nu înseamnă totuși că articolul 8 alineatul (1) litera (a) a doua teză din a șasea directivă nu se aplică în cazul în care instalarea unui bun pe teritoriul unuia dintre statele membre se continuă pe teritoriul unui alt stat membru. În realitate, atunci când acest bun face obiectul unei instalări pe teritoriul unui prim stat membru, apoi pe cel al unui al doilea stat membru, locul livrării este situat în mod succesiv pe teritoriul fiecăruia dintre aceste state. Rezultă că, într-un asemenea caz, competența de impozitare a operațiunii

3. Articolul 8 alineatul (1) litera (a) din A șasea directivă 77/388 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri coroborat cu articolul 2 punctul 1 și cu articolul 3 din aceasta trebuie interpretat în sensul că operațiunea care privește livrarea și instalarea unui cablu din fibre optice care leagă două state membre nu este supusă la plata taxei pe valoarea adăugată pentru partea din operațiune care se desfășoară în zona economică exclusivă, pe platoul continental și în marea liberă.

Regimul celei de a șasea directive se aplică în mod obligatoriu și imperativ integralității teritoriului național al statelor membre în sensul articolului 299 CE, care, în temeiul articolului 2 din Convenția Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării, semnată la Montego Bay la 10 decembrie 1982, cuprinde marea teritorială, fundul și subsolul acesteia.

În schimb, suveranitatea statului de coastă asupra zonei economice exclusive, precum și asupra platoului continental nu este decât una funcțională și, ca atare, ea este limitată la dreptul de a exercita activități de explorare și de exploatare prevăzute la articolele 56 și 77 din convenția privind dreptul mării. În măsura în care livrarea și instalarea unui cablu submarin nu figurează printre activitățile enumerate la articolele menționate, partea din operațiune realizată în aceste două zone nu ține de suveranitatea statului de coastă. Această constatare este confirmată de articolul 58 alineatul (1) și de articolul 79 alineatul (1) din aceeași convenție, care rezervă, cu câteva condiții, oricărui alt

stat dreptul de a instala cabluri submarine în aceste zone. Rezultă că această parte a operațiunii nu poate fi considerată ca fiind realizată pe teritoriul țării, în sensul articolului 2 punctul 1 din a șasea directivă. Situația este aceeași, *a fortiori*, pentru partea din operațiune care se derulează în marea liberă, zonă care, în temeiul articolului 89 din convenția menționată, nu poate face obiectul revendicărilor de suveranitate din partea statelor.

(a se vedea punctele 55-57
și 59-61 și dispozitiv 3)